

ningsgrundlaget ændres ved revision af bilaget, er det ikke sikkert, at kodennummeret for det enkelte produkt skal ændres, idet det kommer an på produktets sammensætning. Arbejdstilsynet har oplyst, at man er bagud med dette revisionsarbejde, som påregnes igangsat i indeværende år.

Kravene om udarbejdelse af kodenumre med henblik på oplysning af den erhvervsmæssige bruger om produktet gælder kun i Danmark, og er rettet mod den danske producent eller importør, der bringer produktet på det danske marked. Produkter fra udlandet bliver forsynet med kodenumre enten af producenten eller af den danske importør, ellers må de ikke anvendes erhvervsmæssigt. I mange tilfælde benytter leverandøren konsulentfirmaer til fastsættelsen af kodenumrene.

Et regelsæt som det danske kodenummersystem findes ikke i andre lande. Norge har et system med visse lighedstræk, men mindre omfattende.

De danske regler blev oprindeligt fastlagt i en bekendtgørelse fra 1982. Ved ændringerne i 1993 til de nuværende bekendtgørelser blev anvendelsesområdet for kodenummererede produkter udvidet, og inden udstedelsen har bekendtgørelserne været sendt til notifikation.

På bl.a. den baggrund er jeg ikke bekymret for kodenummersystemets fortsatte eksistens.

Spm. nr. S 414

Til arbejdsministeren (14/5 98) af:

Jette Gottlieb (EL):

»Hvad vil planerne om en særlig EU-region Amager/Malmø betyde af særbestemmelser med hensyn til overenskomstforhold og arbejdsmiljøregler?«

Begrundelse

Overenskomstforhold og arbejdsmiljøregler er ikke ens i Sverige og Danmark.

Svar (25/5 98)

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Jeg går ud fra at spørgeren sigter til det forsøgsprojekt der går under titlen »Øresundsregionen som modelregion for beskæftigelsen i EU«.

Baggrunden er følgende:

I september 1996 afholdtes en regional Arbejdsmarkedskonference på Holmen i København med deltagelse af de danske og svenske statsministre og arbejdsministre. Konferencen førte bl.a. til at de to statsministre, sammen med Øresundskomiteen, i december 1996 underskrev et såkaldt »Letter of intent«, som blev sendt til Europa-Kommissionen med en anmodning om, at gøre Øresundsregionen til en »Modelregion for øget beskæftigelse i Europa«. Heri nævnes for første gang bl.a. tanken om et Øresundsregionalt arbejdsmarkedspolitisk samarbejdsforum – det senere Øresundsregionens Arbejdsmarkedspolitiske Råd. Rådet er etableret i september 1997 som et formaliseret samarbejde mellem Länsarbetsnämnden i Skåne og de regionale arbejdsmarkedsråd på Sjælland og Bornholm.

Europa-Kommissionen planlagde i samme tidsrum et initiativ med lokale og regionale beskæftigelsespagter (TEP), der skulle afprøve nye veje for at skabe beskæftigelse. Øresundsregionen blev på den baggrund involveret i dette netværk som noget nyt, nemlig en forsøgsregion der overskrider grænsen mellem to EU-medlemslande.

EUs definition på en aktiv beskæftigelsespolitik rummer, udover arbejdsmarkedspolitik, endvidere en aktiv erhvervspolitik og uddannelsespolitik.

I bestræbelserne på at skabe en sammenhængende indsats for at fremme beskæftigelsen over en bred kam i Øresundsregionen er det derfor naturligt at inddrage områder som forskning og uddannelse, rammebetingelser for virksomhederne, barrierer for fri udveksling af arbejdskraft, varer og tjenesteydelser, erhvervsudvikling mm. i arbejdet med Beskæftigelsespagten for Øresundsregionen.

Ovenstående er i korte træk baggrunden for det fælles dansk/svenske forsøgsprojekt.

I Danmark har man med deltagelse af en række ministerier i regi af Erhvervsministeriet nedsat et udvalg, som skal se på barrierer og muligheder på alle de nævnte områder.